ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΧΡΙΣΤΟΣ ΡΙΖΟΠΟΥΛΟΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ—ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
ΑΝΔΡ. ΜΙΧΑΛΑΚΟΠΟΥΛΟΥ 61α
ΤΗΛΕΦΩΝΑ:
Διεύθυνσις 32-02
Σύνταξις - Διαχείρισι: 28-52

Η ΗΜΕΡΑ

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΠΡΩΪΝΗ — ΤΩΝ ΠΑΤΡΩΝ — ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΤΟΣ ΕΙΚΟΣΤΟΝ-ΑΡ. 5.914
ΠΕΜΠΤΗ 21 ΜΑΪΟΥ 1964
Τιμή φύλλου Δραχ. 1,50

ΕΙΣ ΤΑ ΖΑΡΟΥΧΛΕΪΚΑ ΤΕΛΟΥΝ ἐν ἐπιφυλακῇ οἱ ἀντιδρῶντες εἰς τὰ ἀντιπλημμυρικὰ ἔργα

Ἔχουν ἐγκαταστήσει «σκοπούς» καὶ «συνδέσμους»

ΚΩΔΩΝΟΚΡΟΥΣΙΑΙ ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΥ ΧΘΕΣ ΤΟ ΜΕΣΗΜΕΡΙ

Μετὰ τὰ προχθεσινὰ σοβαρὰ ἀπαισόδια παρὰ τὰ Ζαφουχλέϊκα, μεταξὺ τῶν κατοίκων τῆς περιοχῆς καὶ τῆς τεχνικῆς ἑταιρίας ἡ ὁποία ἔχει ἀναλάβει τὰ ἔργα ἀντιστοιχίας τοῦ χειμάρρου Διακονιάρη ἀπὸ Ἁγίου Γεωργίου Λάγκαρα μέχρι τοῦ κτήματος Βασιλοπούλου, ἔνθα ἡ ἐπικειμένη συμβολή του μὲ τὸν Γλαῦκον, ἠπειλήθησαν καὶ νεώτερα ἐπεισόδια χθὲς τὴν μεσημβρίαν ὅτε ὁ εἰδικὸς σύνδεσμος, τῶν ἐνδιαφερομένων ὁ ἐγκατεστημένος εἰς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο, ἔφθασε δρομαῖος εἰς τὰ Ζαφουχλέϊκα καὶ ἐπληροφόρησε ὅτι οἱ μπουλντόζες ἀνέκοψαν τὴν ἐκσκαφὴν τοῦ Γλαύκου καὶ εἰσῆλθον πάλιν εἰς τὰ κτήματα.

Ἀμέσως ἤρχισαν νὰ κτυποῦν οἱ κωμπάνες τῆς Ἁγίας Τριάδος καὶ τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος καὶ συμνὲς ὁμάδες ἀπὸ τὸ χωριὸ καὶ τὴν γύρω περιοχὴν μέχρι καὶ τὸ Ψαροφαΐ ἤρχισαν νὰ καταφθάνουν εἰς τὸν τόπον τῆς προχθεσινῆς συγκρούσεως.

Καὶ ἐνῷ πρὸς στιγμὴν ἐφάνη ὅτι διὰ ἐγίνετο ἐπίθεσις κατὰ τῶν ἐκσκαφέων περὶ τῶν ὁποίων οἱ περίοικοι ἔχουν πιστεύσει ὅτι ἐνεργοῦν ὅλίσει σχεδίου «γιὰ νὰ τοὺς σπάσουν τὰ νεῦρα», ἐπεκράτησε τελικῶς ἡ ἄποψις τῶν ψυχραιμοτέρων οἱ ὁποῖοι ἀπεφάσισαν καὶ μετέβησαν εἰς τὸν εἰσαγγελέα καὶ τὴν Νομαρχίαν ὅπου καὶ διεβήλωσαν τὴν ἀπόφασίν των νὰ ἐμπιστεύσουν πάσῃ θυσίᾳ τὴν ἔναρξιν τοῦ ἔργου, τὸ ὁποῖον θεωροῦν ἐπιζήμιον, ὄχι μόνον διὰ τοὺς ἰδίους ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ σύνολον.

Τὴν ἄποψιν αὐτὴν ὑπεστήριξεν ἡ μεταβᾶσα τὸ παρελθὸν Σαββατοκύριακον εἰς Ἀθήνας ἐπιτροπὴ ἡ ὁποία ἐπέδωσε καὶ ὑπόμνημα τς ὁποίου δημοσιεύεται κατωτέρω.

Εἰς τὴν Νομαρχίαν ὁ Διευθυντὴς κ. Καρακώσας διεβεβαίωσε τὴν ἐπιτροπὴν ὅτι μέχρις ὅτου τὸ ὑπουργεῖον ἀποφασίσει μετὰ τὰ προχθεσινὰ ἐπεισόδια, δὲν πρόκειται νὰ συνεχισθοῦν αἱ ἐργασίαι.

Παρὰ ταῦτα οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς φοβούμενοι «ἀίφνιδια σμόν» διατηροῦν «σκοπιές» καὶ εὑρίσκονται ἐν ἐπιφυλακῇ, ἐδήλουν δὲ ἐπὶ λέξει: «Ἔχουμε ἀποφασίσει νὰ πεθάνουμε σ' αὐτὰ τὰ κτήματα παρὰ νὰ τὰ δοῦμε νὰ γίνονται λιμανοθάλασσα. Πράξτε ὅτι ἐδῶ θὰ ἔχουμε χεῖ ρότερα ἀπ' ὅσα ἔγιναν στὰ Κρεμαστὰ τοῦ Ἀχελώου. Δὲν μᾶς λείπει ἡ καλὴ θέλησις. Καὶ ἂν τελικῶς προκριθῇ ἡ μία ἀπ' τὶς ἄλλες δύο λύσεις δηλαδὴ τῆς διευθετήσεως τῆς ὑπαρχούσης κοίτης Διακονιάρη εἴμεθα διατεθειμένοι ἀπὸ τώρα νὰ προσφέρουμε εἰς τοὺς ὀλίγους θιγομένους οἰκόπεδα πολὺ μεγαλυτέρας ἀξίας».

Οἱ θιγόμενοι πιστεύουν ὅτι ἐπιβάλλεται νὰ διευθετηθῇ ἡ παλαιὰ κοίτη τοῦ Διακονιάρη

ΥΠΕΒΑΛΟΝ ΥΠΟΜΝΗΜΑ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΚΥΒΕΡΝΗΣΙΝ

Οἱ ἀντιδρῶντες εἰς τὴν προκυπτεῖσαν λύσιν ἀπηύθυναν πρὸς τὸν ὑφυπουργὸν Συντονισμοῦ τὸ κάτωθι ὑπόμνημα:

Πρὸς διευθέτησιν τῆς κοίτης τοῦ χειμάρρου Διακονιάρη ἡ ἁρμοδία ὑπηρεσία τοῦ ὑπουργείου Δημοσίων Ἔργων ἐπρότεινε ὡς γνωστὸν τρεῖς λύσεις ἤτοι τὴν ὑφηλὴν χάραξιν διὰ τῆς ὁποίας θὰ ἐπετυγχάνετο ἡ προστασία ὁλοκλήρου τῆς προσβαλλομένης ἐκ τῶν πλημμυρῶν περιοχῆς, τὴν χαμηλὴν χάραξιν διὰ τῆς ὁποίας θὰ ἐπετυγχάνετο ἡ προστασία μιᾶς μικρᾶς περιοχῆς καὶ τὴν διευθέτησιν τῆς ἤδη ὑπαρχούσης κοίτης τοῦ χειμάρρου διὰ τῆς ὁποίας θὰ ἐπετυγχάνετο μὲ μικρὰν δαπάνην ἐν συγκρίσει ἐκείνης τῶν δύο ἄλλων, ἡ καθολικὴ καὶ μόνιμος προστασία ὁλοκλήρου τῆς περιοχῆς.

Δυστυχῶς ὅμως, τῇ ἐπεμβάσει διαφόρων ἰσχυρῶν παραγόντων καὶ κυρίως τοῦ Δημάρχου Πατρέων κ. Νικ. Βέτσου ἀφ' ἑνὸς καὶ τοῦ Νομομηχανικοῦ Νομοῦ Ἀχαΐας κ. Χ. Γεωργοπούλου ἀφ' ἑτέρου, οἵτινες προστατεύοντες ἰδία καὶ ἀτομικὰ συμφέροντα κατὰ τρόπον σκανδαλώδη καὶ ὑπὸ τὰς πιέσεις τῆς προηγουμένης κυβερνήσεως τῆς ΕΡΕ πρὸς προστασίαν κομματικῶν της παραγόντων ὅπως τοῦ Ἀνδρέου Τζίνη, προεκρίθη ἡ χειροτέρα λύσις ἤτοι ἡ δευτέρα τῆς χαμηλῆς χαράξεως διὰ τῆς ὁποίας προσβαλλόμεθα ἡμεῖς χωρὶς ἀντιστοίχου ὠφελείας τοῦ Δημοσίου καθ' ὅσον ὡς προκύπτει ἐκ τῆς σχετικῆς γνωματεύσεως τῆς Διευθύνσεως Ὑδραυλικῶν Ἔργων (ὑπ' ἀριθ. 31Ω2)1—6—1963 ἔγγραφον ὑπουργείου Δημοσίων Ἔργων) ἡ ἐκτέλεσις τοῦ ἄνω ἔργου ὡς ἤρχισεν ἐκτελούμενον ἤτοι ἄνευ τῆς προηγουμένης κατασκευῆς τῶν ἐνδεικνυομένων ἔργων ἀποψιλώσεως πρὸς συγκράτησιν τῶν φερτῶν ὑλῶν εἰς τὴν ὀρεινὴν καὶ ἡμιορεινὴν περιοχὴν τοῦ ὄρους Παναχαϊκοῦ, ἅπαντα τὰ κατασκευασθησόμενα ἔργα εἰς τὴν πεδινὴν περιοχὴν τοῦ χειμάρρου Διακονιάρη, μὲ τὴν πρώτην πλημμύραν θὰ προσχωθοῦν σχεδὸν ἀκαριαίως καὶ θὰ καταστραφοῦν.

Ἐπειδὴ ἡ σχετικὴ μελέτη τῶν ἐν λόγῳ ἀντιπλημμυρικῶν ἔργων ὡς ἐν τῇ ἰδίᾳ ὁμολογεῖται ἐγένετο συνεπείᾳ ἰσχυρῶν τοπικῶν καὶ κομματικῶν πιέσεων καὶ ἐπειδὴ περιέχει καταφανεῖς ἀνακριβείας ὅπως εἶναι ἡ ἀναφερομένη εἰς τὴν τρίτην λύσιν ὅτι ταύτης προκρινομένης θέλουσιάπαιτηθῇ ἐκτεταμένα κατεδαφίσεις, ἐνῷ δὲν εἶναι ἀληθὲς τοῦτο μὴ ὑπαρχόντων κτισμάτων καὶ ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι τὰ ἤδη ἐκτελούμενα ἔργα καὶ ἐκτελεσθησόμενα τοιαῦτα κατὰ μαθηματικὴν ἀκρίβειαν θὰ καταστραφῶσι μὲ τὰς πρώτας πλημμύρας ἄνευ ἐκτελέσεως τῶν ἔργων ἀποψιλώσεως προηγουμένης, ποιοῦμεν ὑστάτην ἔκκλησιν πρὸς ὑμᾶς ἵνα ἐπεμβαίνοντες ἁρμοῦ ἐπαναξετάσητε τὸ ἄνω μέγα θέμα ἵνα ἀποφευχθῇ ἕνα ἀνοσιούργημα διὰ τὸ ὁποῖον ἀναποφεύκτως μελλοντικῶς θὰ ζητηθῶσιν εὐθῦναι.

Ἡ πρώτη μὲν λύσις, ἤτις ἦτο ἡ πλέον ἐνδεδειγμένη καὶ ἀπὸ πλευρᾶς μονίμου προστασίας ὁλοκλήρου τῆς περιοχῆς καὶ ἀπὸ πλευρᾶς οἰκονομικῆς, δὲν προεκρίθη ὡς ἄνω ἐρρέθη, προφανῶς λόγῳ τῆς ἐπεμβάσεως τοῦ συμπολίτου μας Ἀνδρέου Τζίνη γυναικαδέλφου τοῦ πρώην ὑπουργοῦ κ. Σωφρονοπούλου καθ' ὅσον ἡ ἔκτροπὴ τοῦ χειμάρρου θὰ διήρχετο μὲ τὴν λύσιν ταύτην ἐκ τοῦ ἐν τῇ θέσει Λιάλιου κτήματός του. ἡ δὲ τρίτη ἐπίσης λύσις δὲν προεκρίθη τῇ ἐπεμβάσει διαφόρων ἰσχυρῶν παραγόντων καὶ οἰκοπεδούχων καὶ κυρίως τῶν κ. κ. Νικολάου Βέτσου Δημάρχου καὶ τοῦ Χ. Γεωργοπούλου, Νομομηχανικοῦ Πατρῶν, ἵνα οὗτοι προστατεύσωσι καὶ ἀξιοποιήσωσι τὰ οἰκοπεδά των ἄτινα, κείμενα ἐπὶ τῆς παλαιᾶς κοίτης τὰ ἠγόρασαν προσφάτως εἰς χαμηλὰς τιμὰς ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 18984)12–8–61 προσυμβολαίου ἵνα κερδοσκοπήσωσι καθ' ὅσον εἶχον ἐκ τῶν προτέρων τὴν πρόθεσιν νὰ ἐνεργήσωσι λόγῳ τῆς θέσεώς των, ὥστε νὰ ἀλλάξῃ ὅπως καὶ τὸ ἐπέτυχον ἡ κοίτη τοῦ χειμάρρου Διακονιάρη, δοθέντος ὅτι, ἄνευ τῆς τοιαύτης ἐκτροπῆς τὰ οἰκοπεδά των ταῦτα θὰ ἦσαν ἄχρηστα ἐνῷ ἤδη μὲ τὴν ἀποφασισθεῖσαν ἐκτροπὴν ἀπὸ τὰ οἰκοπεδά των ταῦτα θὰ κερδίσουν χιλιάδας λίρας εἰς βάρος καὶ τοῦ Δημοσίου καὶ ἡμῶν καὶ ὁλοκλήρου τῆς περιοχῆς ἤτις οὐδόλως προστατεύεται ἐκ τῶν ἀποφασισθέντων νὰ ἐκτελεσθῶσιν ἔργων.

Ἀλλὰ καὶ ἡ τρίτη λύσις ἐκτροπῆς τοῦ χειμάρρου Διακονιάρη διὰ τῆς διευθετήσεως τῆς παλαιᾶς κοίτης μέχρι τῆς θαλάσσης καὶ μὲ τὴν βελτίωσιν τῶν ὑπαρχόντων παραλλήλων ἔργων εἰς τοὺς κώνους προσχώσεως τῶν χειμάρρων Ρωμανοῦ καὶ Ἐλεκίστρας εἶναι ἐπίσης ἡ πλέον ἐνδεδειγμένη ἀπὸ πάσης πλευρᾶς καθ' ὅσον α) Δὲν ὑφίσταται ἀνάγκη ἀπαλλοτριώσεων. β) Δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν παλαιὰν κοίτην οὐδεμία οἰκοδομὴ πρὸς κατεδάφισιν. Καταγγέλλομεν τὸν κ. Χ. Γεωργόπουλον Νομομηχανικὸν Ἀχαΐας ὅτι ψευδῶς ἐβεβαίωσεν τὰς ὑπηρεσίας ὅτι τάχα προκρινομένης τῆς λύσεως ταύτης ὑπάρχουν ἑκατοντάδες σπίτια πρὸς κατεδάφισιν, ἐνῷ ὡς ἐρρέθη οὐδὲν

● ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

ΔΙΑΛΥΣΙΣ ΕΝΟΣ ΜΥΘΟΥ

Τὸ κλῆμα Κοτσολέτη δὲν εἶναι τοῦ Παυσανία

Δὲν μνημονεύεται εἰς τὰ «Ἀρκαδικά»

ΠΑΝΤΩΣ ΕΙΝΑΙ ΑΞΙΟΠΕΡΙΕΡΓΟΝ

Εἰς τὴν «Φωνὴν τῶν Καλαβρύτων» εἶδα νὰ γράφωνται τὰ ἑξῆς:

«Ἐν θέσει Χάνι Κοτσολέτη τῆς ἐπαρχίας Καλαβρύτων τοῦ Νομοῦ Ἀχαΐας ἐξακολουθεῖ νὰ φύεται ἄγον ἡλικίαν ἀρκετῶν χιλιάδων ἐτῶν, τὸ περίφημον «κλῆμα τοῦ Παυσανία» περὶ τοῦ ὁποίου ὡς ἀξιοπερίεργον φαινόμενον ἐγένετο λόγος καὶ εἰς τὰ «Ἀρκαδικὰ» τοῦ μνημονευθέντος ἀνωτέρω ἱστορικοῦ τῆς ἀρχαιότητος».

Πράγματι εἰς τὴν ἐν λόγῳ τοποθεσίαν ὑπάρχει κλῆμα πολλῶν ἐτῶν καὶ καλὸν εἶναι νὰ ληφθῇ μέριμνα, ὥστε τὸ κλῆμα νὰ μὴν καταστραφῇ καὶ ἡ τοποθεσία, ἡ ὁποία εἶναι ὄντως ὡραία, νὰ διαμορφωθῇ ἀπὸ τὸν Τουρισμόν. Τὸ κλῆμα ὅμως αὐτὸ δὲν εἶναι «τοῦ Παυσανίου» δηλαδὴ γιὰ τὸ κλῆμα αὐτὸ δὲν γράφει τίποτα στὰ «Ἀρκαδικά» του ὁ Παυσανίας.

Τὸ ἐναντίον μάλιστα: Ἐνῶ γράφει δι' ἄλλα δένδρα τὰ ὁποῖα προεκάλουν τότε τὸν θαυμασμὸν ἢ τὴν περιέργειαν τοῦ Παυσανίου, τίποτε δὲν γράφει γιὰ τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος κλῆμα.

Ἰδοὺ παραδείγματος χάριν τί γράφει διὰ τὰ δένδρα ἐκείνα λαμβάνων ἀφορμὴν ἐκ τῆς πλατάνου τῶν Καφυῶν, πόλεως τότε Ἀρκαδικῆς.

«Ὀλίγον δὲ ὑπὲρ τὴν πόλιν πηγή ἐστι καὶ ἐπὶ τῇ πηγῇ πλάτανος μεγάλη καὶ εὐειδὴς πέφυκε. Καλοῦσι δ' αὐτὴν Μενελαΐδα. Μενέλαον στρατὸν ἀθροίζοντα ἀφικέσθαι ἐνταῦθα καὶ ἐπὶ τῇ πηγῇ τὴν πλάτανον φυτεῦσαι λέγοντες. Εἰ δὲ τῶν Ἑλλήνων τοῖς λόγοις ἑπόμενον καταριθμήσασθαι δεῖ ὁπόσα δένδρα σῴζ ἐστι ἔτι καὶ τεθηλότα λείπεται: Πρεσβύτατον μὲν ἡ λύγος ἐστὶ αὐτῶν ἡ ἐν τῷ Σαμίων πεφυκυῖα Ἱερῷ Ἥρας, μετὰ δὲ αὐτὴν ἡ ἐν τῇ Δωδώνῃ δρῦς καὶ ἐλαία τε ἡ ἐν Ἀκροπόλει καὶ παρὰ Δηλίοις. Τρίτα δὲ ἕνεκα ἀρχαιότητος νέμοιεν ἂν τῇ δάφνῃ τῇ παρὰ σφίσιν οἱ Σύροι τῶν δὲ ἄλλων ἡ πλάτανός ἐστι αὕτη παλαιότατον».

Ἐδῶ λοιπὸν ἦτο κατάλληλος εὐκαιρία νὰ ὁμιλήσῃ ὁ Παυσανίας καὶ περὶ τοῦ κλήματος διὰ τὸ ὁποῖον πρόκειται, ἂν καὶ αὐτὸ ὑπῆρχε καὶ εἶχε κάποια ἡλικία. Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι δὲν ὑπῆρχε τέτοιο κλῆμα.

Ἐπίσης ὁ Παυσανίας κάμνει λόγον καὶ διὰ τὰς κυπαρίσσους τῆς Ψωφῖδος. Ἡ σχετικὴ περικοπὴ ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Τέθαπται καὶ Ἀλκμαίων ἐν Ψωφῖδι ὁ Ἀμφιαράου καὶ οἱ τὸ μνῆμά ἐστιν οἴκημα οὔτε μεγέθει μέγα οὔτε ἄλλως κεκοσμημένον. Περὶ δὲ αὐτὸ κυπάρισσοι πεφύκασι εἰς τοσοῦτον ὕψος ἀνήκουσαι, ὥστε τὸ ὄρος πρὸς τῇ Ψωφῖδι κατεσκιάζετο ὑπ' αὐτῶν. Ταύτας οὐκ ἐθέλουσι ἐκκόπειν ἱερὰς τοῦ Ἀλκμαίωνος νομίζοντες. Καλοῦνται δὲ ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων Παρθένοι».

Ἐπίσης ὁμιλεῖ περὶ τῆς πλατάνου τῶν Κυναιθαέων «Πηγὴ δ' ἔστι αὐτόθι ὕδατος ψυχροῦ, δύο μάλιστα ἀπὸ τοῦ ἄστεως ἀπωτέρω σταδίοις, ὑπὲρ αὐτὴν πλάτανος πεφυκυῖα» κλπ.

Ὁ Παυσανίας τέλος ὁμιλῶν περὶ πολλῶν ἄλλων περιέργων εἰς τὰ «Ἀρκαδικά», οὐδαμοῦ κάμνει μνείαν περὶ τοῦ κλήματος τὸ ὁποῖον ὑπάρχει σήμερον εἰς θέσιν «Χάνι Κοτσολέτη».

Ταῦτα χάριν τῆς ἱστορικῆς ἀληθείας καὶ μόνον καὶ μὲ τὴν παράκλησιν μου νὰ διαμορφωθῇ ὁ χῶρος τουριστικὸς χάριν τοῦ ὄντως μεγαλοπρεποῦς καὶ πολυετοῦς κλήματος τὸ ὁποῖον μὲ τὴν οἱανδήποτε ἡλικίαν του καὶ ἐπιβάλλει καὶ ἀξιοπερίεργον εἶναι.

Α. Κ. Σ.

ΔΙΕΧΕΙΡΙΖΟΝΤΟ ΤΕΡΑΣΤΙΑ ΠΟΣΑ ΑΥΘΑΙΡΕΤΩΣ ΟΙ ΔΙΑΤΕΛΕΣΑΝΤΕΣ ὑφυπουργοὶ Ἐσωτερικῶν τῆς ΕΡΕ

Ὑπάρχουν ἐνδείξεις ὅτι δὲν τὰ ἐχρησιμοποίησαν διὰ νομίμους σκοπούς

ΥΠΕΒΛΗΘΗ Η ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΑΡΕΟΠΑΓΙΤΟΥ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ. Ἐδόθη χθὲς εἰς τὴν δημοσιότητα ἡ ἔκθεσις τῆς ἐνεργηθείσης ὑπὸ τοῦ ἀντεισαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου κ. Β. Σακελλαρίου διοικητικῆς ἐξετάσεως περὶ τῆς διαχειρίσεως τῶν μυστικῶν κονδυλίων τοῦ ὑφυπουργείου Ἐσωτερικῶν.

Ὁ κ. Σακελλαρίου ἐνήργησεν ἔλεγχον ἀπὸ τοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους 1949—50 μέχρι καὶ τῆς 31 Μαΐου 1963.

Εἰς λεπτομερῆ ἔκθεσιν τὴν ὁποίαν ὑπέβαλεν ἀναφέρει ὅτι διὰ μὲν τὰ κονδύλια τὰ διατεθέντα διὰ τὴν Ἀστυνομίαν πόλεων, ὑπάρχουν ὅλα τὰ σχετικὰ δικαιολογητικά, ἐνῶ διὰ τὴν χωροφυλακήν, τὴν ὁποίαν ἀφοροῦν μάλιστα καὶ τὰ μεγαλύτερα ποσά, δὲν ὑπάρχουν δικαιολογητικά, διότι εἰς τὸ Σῶμα τοῦτο κατὰ μακρὰν παράδοσιν τὰ δικαιολογητικὰ καίονται, καὶ τὸ πιστοποιητικὸν καύσεως συνάπτεται ὡς μόνον δικαιολογητικὸν τοῦ σχετικοῦ ἐντάλματος.

Ἐπισημαίνει ἐπίσης ὁ ἀντεισαγγελεὺς τοῦ Ἀρείου Πάγου ὅτι τὸ ἔργον του ὡς ἐκ τούτου ὑπῆρξε λίαν δυσχερές διότι πάντα τὰ εἰς τὴν διάθεσίν του στοιχεῖα, δὲν ἔδιδον κατεύθυνσιν πρὸς ἔρευναν τῆς νομιμότητος τῆς διαθέσεως τῶν κονδυλίων. Προσθέτει ἐπίσης ὅτι οὐδεὶς προσῆλθε νὰ καταγγείλῃ παράβασιν κατὰ τῶν διαχειρισθέντων τὰ κονδύλια ταῦτα, οὐδὲ καταγγελία τις διεβιβάσθη παρ' ἀρχῆς τινος περὶ τοῦ τρόπου διαθέσεως τῶν κονδυλίων. Μόνον δύο ἀνώνυμοι ἐπιστολαὶ τοῦ ἀπεστάλησαν καθαπτόμεναι τῆς διαχειρίσεως τοῦ διατελέσαντος ὑφυπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν κ. Ε. Καλαντζῆ καὶ τοῦ ἀστυνομικοῦ διευθυντοῦ κ. Ε. Καραμπέτσου, τὰς ὁποίας ὅμως δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν, λόγῳ τῆς ἀνωνυμίας των.

Ὁ κ. Σακελλαρίου ἀναφέρει ἐν συνεχείᾳ εἰς τὴν ἔκθεσίν του ὅτι ἐξήτασε τοὺς διατελέσαντας ὑπουργοὺς καὶ ὑφυπουργοὺς Δημοσίας Τάξεως καθὼς καὶ τοὺς διατελέσαντας εἰς ἀνωτέρας ἢ ἀνωτάτας θέσεις εἰς τὴν χωροφυλακὴν καὶ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν. Ἐπικρίνει τὴν διὰ πυρᾶς καταστροφὴν δικαιολογητικῶν, μὴ προβλεπομένην ὑπὸ τοῦ νόμου ἡ ὁποία παρέσχε εὐκαιρίαν συγκαλύψεως δαπανῶν γενομένων οὐχὶ διὰ τοὺς ὑπὸ τοῦ νόμου ὁριζομένους σκοποὺς τῶν ἐκτάκτων τούτων ἐξόδων δημοσίας ἀσφαλείας.

Περαιτέρω ὁ κ. Σακελλαρίου ἀναφέρει ὅτι διὰ τῆς μελέτης καὶ παραβολῆς τῶν στοιχείων τὰ ὁποῖα ἤλεγξε, συνάγεται ὅτι αἱ ἐγγραφεῖσαι εἰς τοὺς προϋπολογισμοὺς πιστώσεις ἀπὸ τοῦ 1949 μέχρι 1963 δὲν ὑπῆρξαν σταθεραί. Ἐπίσης παρατηρεῖ ὅτι ἀπὸ τοῦ ἔτους 1954—55 ἀνεγράφοντο καὶ ἀναπληρωματικαὶ πιστώσεις καὶ ὅτι ἐνῶ κατὰ τὰ ἔτη ἀπὸ τοῦ 1949 καὶ ἐφ' ἑξῆς τὰ διατιθέμενα ὑπὲρ τῶν ὑπηρεσιῶν χωροφυλακῆς κονδύλια βαίνουν βαθμηδὸν μειούμενα, ἀντιθέτως τὰ ὑπὲρ τῆς διευθύνσεως ἀσφαλείας καὶ τῆς γενικῆς διευθύνσεως χωροφυλακῆς διατιθέμενα ποσὰ αὐξάνονται συνεχῶς. Συμπτωματικῶς ἡ αὔξησις διὰ τὰ ἔτη 1958 καὶ 1961, καθ' ἃ ἔλαβον χώραν ἐκλογαὶ ἐμφανίζεται λίαν σημαντικὴ ἀνελθοῦσα διὰ τὸ 1958 εἰς 3.103.700 καὶ διὰ τὸ 1961 2.840.000, ἐνῶ τὸ 1957 ἦτο 1.229.000 καὶ τὸ 1962 κατῆλθεν εἰς 533.800.

Παρατηρεῖ ἐπίσης ὅτι ἡ διεύθυνσις ἀσφαλείας γενικῆς διευθύνσεως χωροφυλακῆς διευθύνεται ἀμέσως παρὰ τοῦ ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν καὶ ὅτι ἐκ τῶν ποσῶν τῆς διευθύνσεως ταύτης διετέθησαν προσωπικῶς ἀπὸ τοὺς ὑφυπουργοὺς Ἐσωτερικῶν κατὰ τὸ 1955 δραχ. 113.900, τὸ 1956 δραχ. 501.000 τὸ 1957 δραχ. 1.179.000, τὸ 1958 δραχ. 3.038.700, τὸ 1959 δραχμὰς 2.412.000, τὸ 1960 δραχ. 1.414.000, τὸ 1961 δραχ. 2.840.000, τὸ 1962 533.800. Καὶ ἐνῶ μέχρι καὶ τοῦ ἔτους 1954 οὐδὲν ποσὸν διετέθη προσωπικῶς παρὰ τοῦ ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν, ἀΐφνης ἀπὸ τοῦ 1955 ἐνεκαινιάσθη νέον σύστημα τῆς ὑπὸ τοῦ ὑφυπουργοῦ προσωπικῶς διαθέσεως τοῦ μεγαλυτέρου μέρους τῶν πιστώσεων δι' ἔκτακτα ἔξοδα δημοσίας ἀσφαλείας, ὁ ἀντεισαγγελεὺς τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀναφέρει ὅτι ἂν διετέθησαν καὶ πού διετέθησαν τὰ ποσὰ ταῦτα ὑπὸ τοῦ ἑκάστοτε ὑπουργοῦ Ἐσωτερικῶν δὲν κατέστη δυνατὸν νὰ διαπιστωθῇ.

«Βέβαιον ἐν πάσῃ περιπτώσει εἶναι —προσέθεσε ὁ κ. Σακελλαρίου— ὅτι οὐδεμία διάταξις νόμου ὑπάρχει ἐπιτρέπουσα εἰς τὸν ὑφυπουργὸν τῶν Ἐσωτερικῶν νὰ διαθέτῃ ἀπ' εὐθείας χρηματικὰ ποσὰ ἐκ τῶν ἐκτάκτων ἐξόδων Δημοσίας ἀσφαλείας».

Ἀναφέρει ἐν συνεχείᾳ ὁ κ. Σακελλαρίου ὅτι ἐὰν καὶ διὰ τὸ σύνολον τῶν ἀπὸ τοῦ ἔτους 1954 καὶ ἐφεξῆς ποσῶν τῶν διατεθέντων εἰς ἔκτακτα ἔξοδα δημοσίας ἀσφαλείας δὲν ὑπάρχουν ἀναλυτικὰ στοιχεῖα περὶ τοῦ τρόπου διαθέσεώς των, κατέστη ἐφικτὴ ἡ ἐξακρίβωσις τῆς διαθέσεως τῶν χρηματικῶν ποσῶν πέντε ἐνταλμάτων τοῦ ἔτους 1961 δρχ. ἐν συνόλῳ 1.570.000 τὰ ὁποῖα ἐδικαιολογήθησαν ἕκαστον δι' ἁπλῶν ἀποδείξεων τοῦ ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν κ. Δαβάκη, διετέθησαν δὲ κατὰ διαταγὴν ὑπὸ τοῦ μοιράρχου Ν. Φραντζισκώνη.

Ὁ κ. Σακελλαρίου τονίζει ὅτι ἐκ τοῦ πίνακος τὸν ὁποῖον παραθέτει οὐδεμία διάθεσις ἐγένετο συμφώνως πρὸς τοὺς ὑπὸ τοῦ νόμου καθοριζομένους σκοποὺς τῶν ἐκτάκτων ἐξόδων δημοσίας ἀσφαλείας καὶ οὐδὲν ἐκ τῶν ὡς ἄνω κονδυλίων ἐμπίπτει εἰς τοὺς σκοποὺς τούτους. «Ἀλλ' ἐκεῖ,—λέγει—ὅπου καθίσταται καταφανὴς ἡ αὐθαίρετος διάθεσις τῶν χρημάτων τούτων εἶναι τὸ κονδύλιον εἰς τὸ ὁποῖον ἐμφανίζεται. Ὁ ὑφυπουργὸς Ἐσωτερικῶν διατάσων τὴν χορήγησιν εἰς ἑαυτὸν χρηματικῶν ποσῶν ἀνερχομένων ἐν συνόλῳ εἰς δρχ. 935.792, 30 ἄνευ οὐδεμιᾶς περαιτέρω δικαιολογήσεως τῆς διαχειρίσεως τῶν ποσῶν τούτων.

Κληθεὶς ὁ κ. Δαβάκης νὰ δικαιολογήσῃ τὴν τοιαύτην εἰς ἑαυτὸν τοῦ διάθεσιν τῶν ἐν λόγῳ χρηματικῶν ποσῶν ἀπήντησεν ὅλως ἀορίστως ὅτι ἡ διάθεσις ἐγένετο πρὸς ἄτομα καὶ ὑπηρεσίας καὶ ἐγένετο ἀποκλειστικῶς διὰ τοὺς σκοποὺς διὰ τοὺς ὁποίους προωρίζοντο. Ὁμοίαν ἀόριστον καὶ ὑπεκφεύγουσαν ἀπάντησιν ἔδωσεν καὶ ὁ διατελέσας ὑφυπουργὸς Ἐσωτερικῶν κ. Εὐάγ. Καλαντζῆς εἰς τὴν ἐρώτησιν εἰς ποίους λόγους ἀποδίδει τὴν ἀπότομον αὔξησιν τῶν ἐξόδων ἀσφαλείας ἀπὸ δρχ. 1.568.000 κατὰ τὸ ἔτος 1957 εἰς δρχ. 3.500.000 κατὰ τὸ ἔτος 1958 καὶ εἰς δρχ. 3.235.000 κατὰ τὸ 1959 καὶ ποῦ διετέθησαν τὰ ποσὰ ταῦτα ἀρνεῖσθεν ἁπλῶς νὰ ἀπαντήσῃ ὅτι τὸ θέμα εἶναι πολιτικὸν καὶ ὑπεκφεύγει τῆς ἀρμοδιότητος τοῦ διεξάγοντος τὸν ἔλεγχον. Καὶ ὅτι ἐν πάσῃ περιπτώσει δηλοῖ ὅτι καὶ κατὰ τὰ ἔτη 1958 καὶ 1959 διετέθησαν περισσότερα ἔξοδα ἀσφαλείας ἀποκλειστικῶς πρὸς ἀντιμετώπισιν τοῦ ἐν παρανομίᾳ εὑρισκομένου κομμουνιστικοῦ κόμματος.

Ὁμοίαν ἀόριστον καὶ ὑπεκφεύγουσαν ἀπάντησιν ἔδωσεν εἰς τὰ αὐτὰ ἐρωτήματα καὶ ὁ διατελέσας ὑφυπουργὸς Ἀσφαλείας κ. Ν. Ἀθανασίου.

Ὁ κ. Σακελλαρίου προσθέτει ὅτι χαρακτηριστικαὶ εἶναι αἱ καταθέσεις τῶν διατελεσάντων ὑπηρεσιακῶν ὑφυπουργῶν Ἐσωτερικῶν οἱ ὁποῖοι ἐτόνισαν ὅτι οὐδέποτε ἔλαβον καὶ οὐδόλως δι εχωρίσθησαν πόσα ἐκ τῶν κονδυλίων τῶν ἀναγραφομένων εἰς τὸν προϋπολογισμὸν διὰ τὴν ἀσφάλειαν τοῦ κράτους.

Ἀναφέρει ἐπίσης ὅτι ἐκ καταθέσεων ἐξετασθέντων ἀνωτάτων ἀξιωματικῶν τῆς Χωροφυλακῆς, προκύπτει ὅτι δὲν ἐγνώριζον ποῦ διετίθεντο οἱ ὑφυπουργοὶ τὰ ποσὰ τὰ ὁποῖα ἐλάμβανον. Γνωρίζουν μόνον ὅτι ἐκ τῶν ποσῶν αὐτῶν οἱ ὑφυπουργοὶ ἔδιδον κατὰ μῆνα καὶ εἰς ὑπηρεσιακὸν γράφους ποὺ ἔκαμναν τὸ ἀστυνομικὸν ρεσπορτάζ καὶ εἰς ἄλλα πρόσω